

рището, вѣзѣ въ кѣща та сімѡнова: а тѣща та сімѡнова джрѣше ѿ голема трѣска: и молиха мѧ се за неа.

39 И той като ѿиде та се исправи надъ неа. заповѣда на трѣска та, и ѿстави ѿ: и ѿѣстана и слѹгѹваши имъ.

40 И когато ѿидѣ сїжните то, сїчки който имаха болни ѿ сїаквы болести, доводеха ги при него, а той като си тѣраше р҃же та на сїекого ѿ нїхъ, исѹблѣваше ги.

41 И ѿлазеха и даиболи ѿ мнозина, който вѣкаха, и говореха защо ти си Христосъ сїнъ вѣтїй. и запрещаваше имъ, и не даваше да дѣматъ, че знаеха защо ѿ той Христосъ.

42 И като сїмна, ѿлазе и ѿиде въ пусто мѣсто: а народите го трасеха, и дойдоха при него: и ѿдажрѣваха го да не бы си ѿишъ ѿ нїхъ.

43 Я Иисусъ имъ рече: защо и на дѣги градове трѣбва да благовѣстимъ царство то Божје: Защото затова самъ пратенъ.

44 И проповѣдаваше въ соборища та Галілеиски.

ГЛАВА 5.
И когато народо го наставиша да слѹша слово Божје,

той стоеше при єзеро то Генисаѳско:

2 И видѣ авѣ геміи, който стоеха при єзеро то: а рѣкаре те вѣха ѿлазили ѿ нїхъ, та си мѣхаха мрѣжи те.

3 И Иисусъ вѣзѣ въ єдана ѿ геміи те, коато бѣше сімѡнова, и моли го да ѿдѣчи мѣлко ѿ землята: и сїдна та оѹчеше народы те ѿ гемія та.

4 И когато престана да дѣма, рече на сімѡна: иди въ по джлобо то, и фарлете мрѣжи те си да оѹлобите.

5 И ѿговори сімѡнъ, и рече мѧ: Наставниче, сїчка та нощъ сме се тѣдани, и нищо не оѹловихме: но по твоѧ та дѣма да фарлимъ мрѣжа та.

6 И когато направиха това, оѹловиха многое множество рѣбы: шото се раздираше мрѣжа та имъ.

7 И помадаха на дѣжина та си който вѣха въ дѣга та гемія, да дойдатъ да имъ помогнатъ: и дойдоха, и напажниха и авѣ те геміи, до толко шото щеха да потжнатъ.

8 И като видѣ това, сімѡнъ Пётръ, припадна на колѣна та Иисусови и говореше: ѿлазъни ѿ мене Господи, защото самъ ѿ грешенъ человѣкъ:

9 Защото го фана страчи,